

נשק ישראליים, הנהנים מחסות משרד הביטחון, גובים "עמלה" עבור הנשק ה"חיוני, המבוא ארצה להצלת חיינו. מיר שהו מרוויח על המטוסים, הטנקים, טרי לייבהוק, הציד האלקטרוני, אשר בשמם חובעים מן העובדים שיוותרו על פרי עמלם.

מיליונים זורמים לכיסי מעטים, סוחרים ממולחים בעליקשרים, קצינים ופקידים בדימוס שידעו להסתדר למחרת שיחרורם, ואולי גם למישהם בצמרת הנוכחית. מיר ליונים שחורים זורמים לחשבונות סודיים בשווייץ, מיליונים אחרים זורמים אל הר כלכלה השחורה בארץ.

כל עובד בארץ יודע כי קבוצה של "קבלני עפר" הפיקה, בהשראת הביטחון ובחסותו, ריווחי ענק מבנין קו ברילב, מבלי שתירדש לשלם עליהם מס-הכנסה. הוא יודע כי גם עתה מבוצעים ביצורים נרחבים כדרום ובצפון באמצעות קבלנים פרטיים, שאינם אלא סרטונים זבועלי חזקה.

אם אפשר להפקיע את שכר העובדים בצורת מיסים — מדוע אי אפשר להפקיע ציוד עפר, וזבצע את העבודות באמצעות צה"ל וגורמי המולכתיות?

הטענה הביטחונית כולה מאבדת את השפעתה, והופכת שקר שקוף, כאשר תקציב הביטחון העצום מוזן מעמד חדש של מיליונרים, סרטונים, קבלנים, סוחרים — גשק — מהם רבים שהשתייכו אך אתה מול לצמרת הביטחון והמדינה. הדימוי של "עם במצור" מושם לדעי וזקקם, כאשר במצור זה משי מינים הישרונוים.

אין גבול להשלכותיה של עובדה פשוטה זו על כל מערכות המדינה. זהו רעל, המספסע בעורקים הלאומיים.

נראה, להסתפק במועט, להורדת רמת המיחיה? והמהגים הלאומיים.

מיהם המהגים הלאומיים? בחברה דמוקרטית-מיפלגתית, כחברתנו, אלה הם עסקני-מיפלגות. הם יונקים את השראתם ואת סמכותם מגופים מיפלגתיים. הם מהר ויום את הצמרת של כל המיפלגות. הם עומדים על פלטפורמה מיפלגתית. הרמה המוסרית של פלטפורמה זו קובעת את רמתם-שלהם.

אולם הגופים המיפלגתיים המרי כזויים הם מוקדי ההסתאכות במדינה נה — מוקדים גדולים דעון הרואה וזרחום המריחה.

בעצם הימים האלה נודעה העובדה ה"מדהימה כי עסקני-המיפלגות בכנסת העליו, כימעט בהיחבא, את ההקצבות מקופת ה"מדינה לרכייה-מיפלגות ב"44%, והצמיר דו אותן — להבא — למדדהיוקר. השפה העברית דלה מכדי למצוא הני דרה הולמת למעשה זה. אין אף טעם לחפש.

הכנסת הפכה והימכר בותיקי רות לחיים המוקרבים. האפסות האינמלקטואדית וההתנוונות המור פרית חגיגות בה את ניצחונן המופי.

אחת ההצגות הקבועות על במה עליו בה זו היא המחזה הקרוי ההפקרות ביה"ס-העבודה. אחת לכמה שבועות ערך ויכוח כללי, ונבחרים עם נזעמים עולים על הדוכן, בזה-אחרי-זה, כדי לשפוך אש וגופרית על העובדים החצופים, עוכרי ישראל, סוכני המהבלים, המתריבים את המדינה, מליצות כמו "קבוצות-לחץ", "אידי אמנים", "מבוי חוק ומישפט", "בעי לי חזקה", "מונופוליסטים המחזיקים את המדינה בגרון" נזרקות אנה ואנה, ככדור במיגרש כדורעף.

בין אורגיות אלה של אוגנים דמוגוי נערכים, "דיונים כלכליים", שבהם מועלה על נס הצורך להוריד את רמת-המיחיה של העם-במצור, לעקר את תוספת-היוקר או לבטלה כליל, להקפיא את הווייה-עבור דה וכו'.

והנה, אתה, ואמיה עצמם אינם מוכנים להקפיא, והאיכזריות להוריד ריה, מהו הנוגע להם-עצמם. כאן אין דוגמה אישית, כאן אין הסת מסקנות אישיות, כאן שולט הכלל, חטוף ואכול, מהר, ואם אפשר — בהיחבא. במעשה אחד זה השיטו, היחידה-הסגור לה" את שריוי הבסיס המוסרי מתחת לרגליהם. המלכים הם עירומים, שום ברי-

דעת לא יטה עוד אוון לגיבוי מליצור תיהם על עס-במצור הידוק-החגורה. מכחינה מוסרית, הם מתו.

ש תי פרשית אדה — שוד תקציב הביטחון על ידי סוחריה-הנשק ושוד קופת-המדינה על ידי עסקני-המיפלגות — די בהן כדי לשכנע כל עובד לפרוק עול.

אלם זהו רק הקצף שעל פני המים, קצה-הקרחון הכולט מעל לגלים. הסיבה העיקרית להתפרקות ה"חברה והמשק טמונה בשתי מיליונים: הבל כל ה ש חור ה.

הציבור ידע תמיד שיש בארץ טפילים למכביר. זה לא היה גורא. בכל גוף יש חיידקים, בכל חברה יש פושעים, בכל משק יש טפילים. מנסים להלחם בהם, אך יודעים כי זהו תופעה בלתי-נמנעת.

רק בשנתיים האחרונות חדרה תודעת הציבור ההכרה כי אין זו תופעת-ידוואי שולית בלבד, אלא עובדה מרכזית בחיי המדינה.

אפשר היה לסבול כלכלה שחורה המי גיעה למימדים של 2%, או אף 5%, של החיים הכלכליים.

אולם עתה מסתבה, כי הכני בלה השחורה מגיעה לכדי 25%, ואולי 35% של המשק.

במילים אחרות: אין משק ישראלי אחד, אלא שניים.

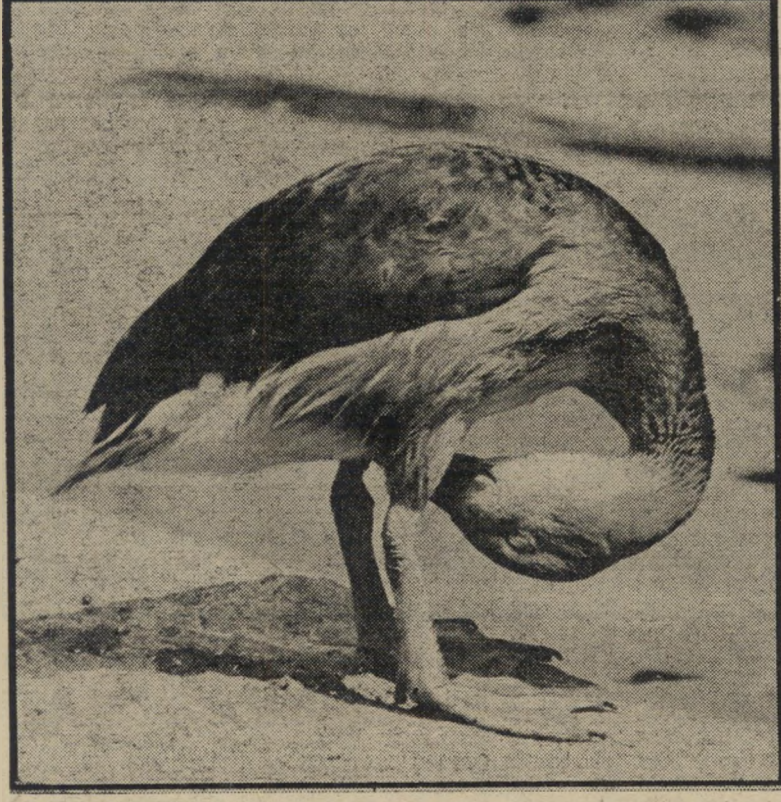
משלם מס כאילו הרוויח 50 ל"י ליום. הירקן בשוק הרשום כמיקרה-סעד, המרי ויח רבבות לירות בחודש. בעל-המלאכה, החי בכלל מחוץ למעגלי המס, והגובה שכר אנדתי עבור עבודה של רבע שעה. סוחר-הנשק, הקבלו הבונה מיבנה-אסור עבור לקוח שחור, מקבל כסף שחור וברי נה באמצעות פועלים שחורים מהשטחים המוחזקים וקבלני-מישנה שחורים שאינם ידועים לשלטונות-המס. הרוסא-המומחה המקבל מדייום עשרה לקוחות תמורת 150 ל"י לנפש, מתחת לשלחון.

המיליארדים השחורים זורמים בכלכלה השחורה, ומרוקנים מערי כם את המיליארדים הלכנים של הכלכלה הלבנה. הם מגבירים את האינפלציה הדוחרת, המרוששת עוד יותר את הציבור העובד, ששכרו הרישמי צודע באפסות, כוחות אחר המחירים הדוחרים.

הו הפגע, המעכיר את החיים במדינה, המאכל כמו חומצה גופריתנית, כל חלקה טובה בה.

כי שתי הכלכלות, שתי החכי רות, אינן חיות עד איום נפרדים. הן חיות בשכנות, והגבוז בניחון ממושטש.

הוא ממושטש, מפני שפועלים רבים חיים בכלכלה הלבנה, ונותנים שם עבור דה מחורבנת עבור שכר מחורבן, וחיים

סמל המדינה: עוף הטומן את ראשו בין רגליו

אחרי-הצהריים בכלכלה השחורה כדי ל- השלים את החסר. בעל-עסקים עומדים ברגל אחת בכל- כלה הלבנה, ולו רק לצורכיה-הסוואה בעור דם עומדים ברגל השנייה בכלכלה ה" שחורה. אבל הגבול ממושטש גם מבחינה נוס- פת, המשפיעה במישרין על המוראל ה" כללי.

ישראל השחורה חיה בפרהסיה.

האזרח הלבו והאזרח החשוך גרים בשכנות, ורואים זה את זה.

הציבור רואה את מיסעות-הספאר ה" מלאות, אשר אלפים סועדים בהן מדי יום, ארוחות של מאות לירות לנפש, ששוב אי-אפשר לנכות אותן מתשבוני-המס. מי הם הרבבות, היכולים להרשות זאת לעצ- מם — כשעובד נורמלי בכלכלה הלבנה, שובר את ראשו איך יקיים את בנו בכית- הספר התיכון?

מסוטי אדעל — כאשר הם טסים — מלאים עד אפס-מקום. מיהם מאות האלי- פים היכולים להרשות לעצמם טיול מישי פחתי לחו"ל — כאשר כל נסיעה כזו

לאדם עולה כיום רבבת לירות ויותר? הכבישים מלאים מכוניות חדשות. עור בד נורמלי אינו יכול אף להלום על רכי- שת מכונית קטנה, שאחזקה תבלע את כל משכורתו הלבנה. על-פי ה"רפורמה" הקוסמטית האחרונה, נאלצים עובדים לשלם מס גם על נסיעותיהם החיוניות במיטרת עבודתם. מי יכול להרשות ל- עצמו כיום לרכוש מכונית-ספאר?

ייתכן מאד כי הכלכלה השחור רה מקיפה כיום שלושי-מאות אלף מפרנסים — כד מפרנס רביעי במדינה.

זהו מיספר סטאטיסטי יבש, שאינו עור שה רישם. מהגם שכל הסטאטיסטיקות חשודות אוטומטית, כאשר קיים משק שחור ענקי כזה, החי במידה רבה מחוץ לסטאטיסטיקה.

אבל וילת-הספאר החדשה, הפנטהאון החדש, המטוס המלא, המכונית החדשה המבטיקה, מיסעות-ה"יוקרה" היקרות — אלה בולטים לעין, הם מגלים לכל אדם ברחוב כי מחוץ למעגל-החיים שלו קיים מעגל-חיים אחר, הפועל על-פי כללים שונים לחלוטין.

ה עובד ההגון מתחיל לחשוב שהוא אידיוט. שכנו ממול, הצובר הון שחור, נראה לו כחכם. אשתו תדאג לסי פר לו זאת.

אבל העובד ההגון אינו אידיוט. הוא יודע לחבר שניים ועוד שניים, לכן הוא יודע — או חש — כי מצב זה לא יכול היה להיווצר, לולא היה קיים בארץ מימ- של שטיפח מצב זה.

מעמד טפילי עצום כזה פשוט לא יכול היה להיווצר, לולא היו שרי תפים לו חלקים גדולים שד המימי סד המדיני, צמרות המיפלגות, העיתונות, העולם האקדמי — וההסתדרות.

ההסתדרות ממלאה תפקיד מיוחד בה" פרקות החברה. חברה דמוקרטית מודר- גית אינה יכול לתפקד בלי אירגון-עובד דים אמיתי, המייצג נאמנות את הציבור השכיר והשומר על חלקו בהכנסה הלא-י מית. ואילו ההסתדרות שלנו היא, במיק- רה הטוב ביותר, בורר בין העובדים, המ- עבדים והשילטון. במיקרה הרע ביותר היא מישרת-עבודה, שתפקידה לשבור שביחות.

כך נשבר החישוב האחרון, שי יכול היה להחזיק את החברה הישראלית יחד.

כך אנו מגיעים אל העיקר: כל הברה מבוססת על אמנה אימת, המשותפת לפי חלקיה.

אמנה זו קובעת את כללי-המישחק, את הסדר המותר בין חקצה העשיר החקצה העני, את הדרכים לחיקון פנימי, את גבולות המאבקים על אינטרסים.

אמנה זו מחייבת אימון הדדי מינימאלי, הרגשה ש"כולנו בסירה אחת", אמון כל- שחו בשילטון ובכללי-התקשורת.

במדינת ישראל הולכת ונשברת אמנה זו. עובדות-החיים מפריכות אותה.

זחוי ה"התפוררות" שכולנו חשים בה כמעורפה, שבה רבים מדברים עזיה, מבלי לדעת למה כדיוק הם מתכוונים.

אין תהליך מסוכן יותר לעתיד המי דינת, לעומתה, כל הסכנות תאורבות מבחוץ הן כאין וכאפס.

דיבורים אלה יעצרו את התהליך. מלי צות לא יסתמו את הבקיעים בחומה המתי פורת.

ד ר ו ש ה א מ נ ה ח ד ש ה. דרושה רפורמה אמיתית, החודרת אל שורשי הבעיות ויוצרת מציאות חברתית כלכלית-מוסרית חדשה.

שום אספירון לא יעזור. יש לנתח את הפרטן — לפני שיחרוג אותנו.